

Жените за утеха

Резолюция на Европейския парламент от 13 декември 2007 г. относно справедливост за „жените за утеха“ (секс робини в Азия преди и по време на Втората световна война)

Европейският парламент,

- като взе предвид 200-та годишнина от премахването на търговията с роби през 2007 г.,
 - като взе предвид Международната конвенцията за преследване на търговията с жени и деца (1921 г.), подписана от Япония,
 - като взе предвид Конвенцията на МОТ относно принудителния труд (1930 г.), ратифицирана от Япония,
 - като взе предвид Резолюция 1325 (2000 г.) на Съвета за сигурност на ООН относно жените, мира и сигурността,
 - като взе предвид доклада на Gay McDougall - специален докладчик на ООН по системните изнасилвания, сексуалното робство и подобните на робство практики по време на въоръжени конфликти (22 юни 1998 г.),
 - като взе предвид заключенията и препоръките на 38-мата сесия на Комитета на ООН срещу мъченията (9-10 май 2007 г.),
 - като взе предвид доклада за проучване на нидерландски правителствени документи относно насилствената проституция на холандки в Холандските източни индии по време на японската окупация, Хага (2004 г.),
 - като взе предвид резолюциите относно „жените за утеха“ на Конгреса на САЩ, приета на 30 юли 2007 г. и на парламента на Канада, приета на 29 ноември 2007 г.,
 - като взе предвид член 115(5) от своя правилник,
- А. като има предвид, че по време на колониалната и военна окупация на Азия и островите в Тихия океан от 30-те години на 20 век до края на Втората световна война правителството на Япония официално е поръчвало събирането на млади жени, известни на света като *ianfu* или „жени за утеха“, с единствена цел сексуално робство на имперските въоръжени сили;
- Б. като има предвид, че системата на „жените за утеха“ е включвала групово изнасилване, принудителни аборти, унижение и сексуално насилие, довели до осакатяване, смърт или дори самоубийство, при един от най-мощните случаи на трафик на хора през 20 век;

- В. като има предвид, че в десетки случаи на заведени дела за „жени за утеха“ пред японските съдилища са били отхвърлени всички иски за компенсация, въпреки решенията на съда, потвърждаващи прякото и непряко участие на имперските въоръжени сили и отговорността на страната;
- Г. като има предвид, че повечето от жертвите на системата на „жени за утеха“ са починали, а останалите живи са на 80 или над 80-годишна възраст,
- Д. като има предвид, че през последните години редица високопоставени членове и служители на японското правителство са направили изявления в защита на системата на „жени за утеха“, а някои японски служители наскоро изразиха непростимото желание за омаловажаване или отменяне на тези изявления;
- Е. като има предвид, че истинският мащаб на системата за сексуално робство никога не е бил напълно разкрит от японското правителство и някои нови задължителни тълкувания, използвани в японските училища, се опитват да омаловажат трагедията на „жените за утеха“ и други японски военни престъпления по време на Втората световна война;
- Ж. като има предвид, че мандатът на Фонда за жените на Азия - частна фондация, създадена по инициатива на правителството, чиято цел беше прилагането на програми и проекти за компенсиране на злоупотребите и страданията на „жените за утеха“, изтече на 31 март 2007 г.;
1. Приветства отличните взаимоотношения между Европейския съюз и Япония, основани на споделените ценности на многопартийната демокрация, правовата държава и зачитането на правата на човека;
 2. Изразява своята солидарност с жените, които са били жертви на системата на „жени за утеха“ по време на Втората световна война;
 3. Приветства декларациите на главния секретар на японското правителство Yohei Kono от 1993 г. и на тогавашния министър-председателя Tomiichi Murayama от 1995 г. относно „жените за утеха“, както и резолюциите на японския парламент (Diet) от 1995 г. и 2005 г., в които се поднасят извинения за военновременните жертви, включително за жертвите на системата на „жени за утеха“;
 4. Приветства инициативата на японското правителство за създаване през 1995 г. на вече закрития Фонд за жените на Азия, частна фондация, финансирана предимно чрез правителствени средства, която разпредели известни суми под формата на „парични компенсации“ на няколкостотин „жени за утеха“, но счита, че тази хуманитарна инициатива не е в състояние да удовлетвори исканията на жертвите за правно признание и обезщетение съгласно международното публично право, както заявява специалният докладчик на ООН по Gay McDougall в горепосочения си доклад от 1998 г.;
 5. Призовава японското правителство да направи официално признание, да поднесе извинения и да поеме по ясен и недвусмислен начин историческата и правна отговорност за принуждаването към сексуално робство, извършено от имперските въоръжени сили по отношение на млади жени, известни на света като „жени за утеха“, по време на колониалната и военна окупация на Азия и островите в Тихия

океан от 30-те години на 20 век до края на Втората световна война;

6. Призовава японското правителство да въведе ефективен административен механизъм за предоставяне на обезщетения на всички оцелели жертви на системата на „жени за утеха“ и на семействата на починалите жертви;
7. Призовава японския парламент да приеме законодателни мерки, за да премахне съществуващите пречки за търсене на обезщетения чрез японските съдилища; по-специално, правото на лицата да подават иски за обезщетения срещу правителството следва да получи изрично признание в националното право, а случаите във връзка с обезщетения на жертви на сексуално робство, представляващо престъпление съгласно международното право, следва да получат приоритет, като се има предвид възрастта на оцелелите;
8. Призовава правителството на Япония да опровергае публично всякакви твърдения, че подчиняването и поробването на „жени за утеха“ никога не се е случвало;
9. Насърчава народа и правителството на Япония да предприемат по-нататъшни стъпки по посока на пълното признаване на националната история, в съответствие с моралния дълг на всички държави, и да повиши информираността в Япония относно политиката на страната през 30-те и 40-те години на 20 век, включително във връзка с „жените за утеха“; призовава правителството на Япония да осведоми настоящото и бъдещите поколения относно тези събития;
10. Възлага на своя председател да предаде настоящата резолюция съответно на Съвета, на Комисията, на правителствата и парламентите на държавите-членки, парламента и правителството на Япония, на Съвета на ООН по правата на човека, на правителствата на държавите от АСЕАН, както и на правителствата на Корейската народнодемократична република, Република Корея, Китайската народна република, Тайван и Източен Тимор.